

at den vilde bruge dem til Dpløsning eller til Ministerfifte. Det var min Stilling den Gang, og det er min Stilling nu. Denne Samling er vel endnu ikke endt, men inden Afstemningen har fundet Sted, kan jeg ikke anse Slaget ved Provisoriet af 12te April for sluttet. Jeg undlod at stemme den 8de November for deres midlertidige Lov af Hensyn til, at jeg stod i gammel Partiforbindelse med dem, der ere gaaede den Vej, jeg bestemte misbilliger, og lige overfor hvem jeg paa Grund af hele vor politiske Stilling den Gang ikke vilde være med til at gjøre en saa afgjort Røst imellem os ved at sætte et Nei mod et Ja, men jeg udbredte iøvrigt det Samme ved min Motivering og ved at stille mig passiv. Den Grund, der har bragt mig til at indtage denne passive Stilling i denne Samling, er nu borte. — Nu har man ganske vist fortalt mig, at jeg ikke, og det gjaldt flere af dem, der dele samme Opfattelse som jeg, at vi ikke have været neutrale. Det er en Misforstaelse af Begrebet „neutral“. Vi have tilladt de Herrer mangfoldige Ting, som vi under ordinære Forhold vilde have udtalt os imod og stillet Forslag imod. Kun i enkelte, jeg kan nævne 3, 4 à 5 Tilfælde, hvor de Herrer ere gaaede ind paa det neutrale Gebet og have angrebet vor Stilling, uden at den Situation, de vilde skabe, gav nogensthemmelst Grund dertil, kun da have vi vist, at vi vare bevæbnede som Neutrale. Man vil erindre, hvorledes jeg ved 2den Behandling paa en meget udsøgt Maade blev opagt Guldstab og Krokka af den ærede Ordfører. Jeg havde ikke Lov til at have Noget at gjøre med ham og hans Benner. Det lagde jeg iøvrigt ikke videre Vægt paa, men da jeg forviseede mig om, at de Herrer vilde ende Situationen, saaledes som nu sker — jeg havde forresten ingen Tvivl derom, men bestemte mig til for mit Bedkommende at staa saaledes, indtil det Tidspunkt indtraadte, at de Herrer vilde ende Slaget ved Provisoriet, eller hvad man vil kalde det, Kampagnen, med at give en Finantslov og en saa rigelig til Ministeriet, da var for mig Kampagnen ude, da havde jeg Ret til at indtage en anden Stilling. Det gav mig, og jeg antager flere her i Salen, Ret til at stille os noget anderledes end den 8de November. Hensynet til Partifæller have vi ikke nu, som kunde bevæge os til en ligesom lidt mildere Stilling nu. Det er min Mening at stemme imod Finantsloven, saaledes som den her foreligger, for derved at give tilkjende min Opfattelse af den Politikk, der navnlig satte Frugt ved Provisoriet den 12te April 1877. Det er i Overensstemmelse med hele min politiske Virksomhed i dette Aar og mine skriftlige og mundtlige Udtalelser siden den Tid, det er blot et noget klarere Udtryk end det, vi lagde for Dagen den 8de November og 17de December, men betyder i Virkeligheden det Samme. Man kan sige, at det

er let gjort, da Finantsloven vedtages alligevel; det er indvovmet. Det er ingen Heltgjerning at sige Nei. Det skjuler jeg ikke (Hør! Hør!); men det betyder for mit Bedkommende, at hvis der havde staaet 52 Mænd her i Thinget med samme Opfattelse af den politiske Situation som jeg, og som vilde give denne Opfattelse samme Udtryk, saa vilde denne Finantslov ikke blive vedtagen; det betyder det. Det er A, men der er et B dertil, og det er, at i samme Dieblit man effektivt vilde have forkastet Finantsloven, vilde man have udtalt den samme Beredvillighed som i Oktober til at give Regjeringen en midlertidig Bevilling for kortere eller noget længere Tid — højst et Par Maanedes — for at den da paa Lovens Grund kunde forsøge de konstitutionelle Midler, der vare at bruge under disse Forhold. Det vil jeg tilføie som en Forklaring af den Opfattelse, der turde være fuldstændig konsekvent fra Oktober til nu under disse Forhold. Jeg veed, at det lille Mindretal her, der formentlig agter at stemme paa samme Maade, fordi det i de væsentlige Grundtræk har samme Opfattelse som jeg af Situationen, forandrer ikke Resultatet. Men hvad er nu Resultatet af den Session, der udmunder i Vedtagelsen af en Finantslov til det nuværende Ministerium. Det er efter min fulde Overbevisning Folkethingets Nederlag i den Kamp, der har staaet paa imellem Folkethinget og det nuværende Ministerium, Folkethingets uafviselige Nederlag i den Kamp, der har staaet paa i 7—8 Aar. Det gjaldt i Fjor Folkethinget eller Ministeriet, hvilket der var stærkest; i Aar kan der, efter at Afstemningen over Finantsloven har fundet Sted, efter min Mening ikke disputeres om, hvem der i denne Kamp har seiret. Man vilde disputere derom den 8de November, jeg fandt at det allerede da laa klart for; senere den 17de November, men nu for 3die Gang kan der utvivlsomt efter denne Afstemning ikke disputeres om, hvem der er gaaet af med Seiren. Det er Ministeriet, og Folkethinget har maattet bøie sig for dette Ministerium, som har udsiedt Provisoriet af 12te April, og tre Gange givet det Bevillinger ialt til et Beløb af 60—70 Mill. Kr. Og hvad betyder da Folkethingets Nederlag i denne Stilling efter 7 Aars parlamentarisk Kamp under stigende Tilslutning i Befolkningen? Ja, det betyder, at vi med Hensyn til de særlige Sagers, med Hensyn til de enkelte Spørgsmaals Afgjørelse selvfølgelig vilde faae endnu mindre at betyde end tidligere. Det vil endnu mindre paaagtes, hvad vi ønske gjenmønstret i den øvrige Lovgivning og i Landets Styrelse. Og med det Samme Folkethinget paa denne Maade efter mit Skøn trykkes ned, medens det privilegerede eller det andet Thing hæves op, med det Samme, siger jeg, som den almindelige Valgret her ligger under for den privilegerede Valgret, og Stattebevillingsrettigheden ligger under lige over for Provisoriet, til samme Tid tryk-